
Minecraft – Válečníci

Matt Forbeck

S luncem povolna zapadalo, avšak Archiemu a jeho ruditovým golemům se dosud nepodařilo najít přepadový oddíl illagerů. Obešli Pouštní chrám z jižní strany, ale ať se Archie rozhlížel, jak chtěl, nezahlédl ani jediného příslušníka svého někdejšího kmene.

Zato se ve chvíli, kdy na vchod do Pouštního chrámu přestaly dopadat sluneční paprsky, začali objevovat nemrtví. Jeden po druhém se šourali a klapotavým krokem vycházeli ven a rovnali se do pravidelných rozestupů, takže jejich řada se táhla až k nejtemnějším oblastem pouště. Nezdálo se, že by mířili za nějakým určitým cílem, ale očividně lačněli po nové kořisti.

Bez ohledu na neobyčejnou velikost ruditových golemů se Archie snažil držet postupujícím nemrtvým mobům z cesty. K jeho úžasu se jim to dařilo. Mobové si jich nevšímali, ba sotva pohlédli jejich směrem.

Když se úplně setmělo, Archie se chystal vzdát pátrání po illagerské tlupě a pokračovat v něm až zase ráno. Rozhlížel se po nějaké vysoké duně, na jejímž vrcholku by se mohli utábořit, a dumal, jestli by se mu nepodařilo vylézt některému z ruditových golemů na ramena a nějak tam usnout. Říkal si, že by to nebylo o nic obtížnější než spát ve větvích stromu.

Illagerové už nejsou daleko.

„Jak to můžeš vědět?“

Archie potlačil okamžitý pocit nechuti vůči kouli. Copak ona znala místo, kde se skrývá přepadový oddíl illagerů? A věděla to po celou dobu, zatímco se bez úspěchu plahočili po poušti?

Poslouchej.

Archie otevřel ústa, aby kouli zlostně odsekl a požádal ji, aby *ona* poslouchala *jeho*, ale než se k tomu dostal, pochopil, co měla koule na mysli. Opa-

trně pusu zase zavřel a zadržel dech. Zavřel i oči, naklonil hlavu na stranu a nastražil uši.

Odněkud z dálky k nim přes huhlání pouštních zombie doléhalo brnkání tětív, zvonění oceli a také křik zraněných a umírajících.

Otevřel oči a otáčel hlavou, jako by ji měl nasazenou na čepu. Podle změn hlasitosti zaměřoval směr, odkud se zvuky ozývaly, dokud nedokázal lokalizovat zdroj všeho toho hluku nesoucího se přes duny.

Pak si konečně vzpomněl, že taky musí dýchat.

„Tudy.“ Vyrázil tím směrem a žerď Koule dominance používal jako cho-deckou hůl. Ruditoví golemové následovali v zástupu za ním.

Archie spěchal, aby co nejdřív našel místo, odkud by mohl vidět to, co prozatím jen slyšel. Jak postupoval, zvuky zaznívaly hlasitěji, ale poušť ho také mátl. Pokaždé, když se zastavil na nejbližší duně, už očekával, že uvidí probíhající bitvu, ale několikrát se dočkal zklamání, než konečně dospěli na dohled šarvátky.

Když nakonec viděl to, k čemu spěchal, zarazil se na vrcholku poslední duny, jako by se zapíchl do písku, a všechno pozorně zkoumal. Pod ním velká horda nemrtvých mobů útočila proti přepadové skupině illagerů a mezi oběma stranami se rozhořel divoký boj.

Tentokrát se na bitevním poli sešlo víc pouštních zombie a kostlivců než předtím a této noci jim velela kostlivá postava s korunkou osázenou draho-kamy na lebce a v dlouhém kněžském plášti. V rukou třímala žerď velmi podobnou té, kterou nesl Archie, avšak bez zářící Koule dominance na vr-cholu. Záhadná postava se vznášela těsně nad zemí, takže se nohama vůbec nedotýkala písku.

To je nekromant. Starodávňý kouzelník, který smrtícím kouzlem ovládá nemrtvé.

Tohle znělo jako vůbec nejhorší věc, o jaké Archie slyšel nebo jaká se mu zjevila v nočních můrách. Na nemrtvé moby narazil už dřív, ale nikdy si o nich nemyslel kdovíco, ani nepřemýšlel o tom, odkud se berou. Prostě se noc co noc objevovali – podobně jako netopýři poletující pod noční oblohou – a před denním světlem se ztráceli.

Myšlenka, že by je něco – nebo někdo – mohlo řídit, ho vyděsila do morku kostí.

Tím se vysvětluje, říkal si, proč pouštní zombie a kostlivci dokázali dnes v noci obklíčit celou skupinu illagerů. Všeobecně se illagerové pohybovali

rychleji než nemrtví a dokázali se od nich držet v potřebné vzdálenosti, dokud nebyli připraveni se s nimi pustit do boje. Jenže tentokrát se nemrtvým podařilo obklíčit přepadový oddíl ze všech stran a svírali kolem illagerů smrtící kličku.

Archie nechápal, co se to s ním stalo. Odjakživa nenáviděl boj a snažil se držet mimo, jak jen to bylo možné. Kdykoli dřív by v takové chvíli ztuhl strachem a zíral, jak se bitva zvrátí v jatka, až nakonec nezbude žádný illager, který by potřeboval pomoc.

Teď se však vypínal před svými ruditovými golemy, ukázal na nemrtvé kouli na žerdi a vykřikl: „Do útoku!“

Ruditoví golemové bez váhání vykonali rozkaz. Klátivým krokem směřovali rovnou do středu bitvy a o vlastní bezpečí se vůbec nestarali. Chtěli pouze vyhovět svému pánovi.

Nemrtví si nečekaného útoku valně nevšíмали. Pařáty, luky i zuby měli zaměřené bojem s illagery, které obklíčili. Ani v nejmenším je nezajímalo, že na pouštním písku náhle duní několikery těžký krok.

Také nekromant vzal ruditové golemy na vědomí až ve chvíli, kdy to neměly k protivníkům dál než deset či dvanáct kroků. Otočil se, jako by ho něco píchlo, máchl svou holí a přikázal několika nemrtvým, aby se přestali zajímat o illagery a čelili novému ohrožení, jenže jeho rozkaz přišel příliš pozdě a nemrtví mobové toho mnoho zvládnout nedokázali.

Ruditoví golemové se obořili na zombie a kostlivce jako divoký příboj, jenž se s ryčením řítí na pobřežní útesy. Sráželi pouštní zombie a odhazovali je daleko stranou, jako by to byly drobné děti, rozšlapávali kostlivce na kusy a nohama drtili jejich kosti v prach.

Mezi obleženými illagery se ozval překvapený křik a ochraptělé jásání. Začínali vysílením slábnout a chystali se na poslední okamžiky nevyhnutelné porážky. Teď však znovu nabyli srdnatosti a pozvedli zbraně, aby přispěli ke zničení hordy nemrtvých mobů.

Archie by nejradši také jásal. Pro jistotu sledoval vývoj bitvy z relativně bezpečného místa mimo dostřel luků, to pro případ, že by se některému z kostlivců zrodil v lebce nějaký hrdinský nápad. Ruditoví golemové kosili nemrtvé daleko úspěšněji, než mohl doufat.

Tu nekromant znovu máchl svou žerdí. Všechny zombie, které ještě stály na nohou, se jedním rázem otočily a zaměřily svůj dravčí hlad vůči jednomu z ruditových golemů. Obklopily ho ze všech stran, drásaly ho nahnílymi pa-

řáty a hryzaly zkaženými zuby, zatímco zbývající golemové spolu s illagery likvidovali všechny kostlivce.

Archie zděšeně přihlížel, jak pouštní zombie přemáhají napadeného ruditového golema. Ten mlátil nevybíravě do všeho, co se mu dostalo do dosahu mocných paží, a odrážel jednu zombie po druhé, avšak každý mob, kterého se zbavil, byl okamžitě nahrazen dalším.

Ruditové stvoření nemohlo nepřetržitým útokům odolat. Golemovi se nejprve podlomila jedna noha a padl na koleno. V následujícím okamžiku se na umělého tvora nahrnuly pouštní zombie a pokryly ho, jako by to byl kopeček v krajině. Pak ho drásaly a trhaly, až padl na písek jako doutnající hromada.

Archie pochopil, že zombie ruditového golema zahubily.

Srdce mu naplnila beznaděj. Měl těchto tvorů jenom omezené množství, zato nemrtvých jako by byl nespočet. Když bude pokračovat v této noční bitvě, neztratí ještě další ruditové golemy? Zůstane mu jich dost na to, abych ochránili Vysokou citadelu? Nestane se snad hrdinou jediné noci, aby v následující všechno pozbyl?

Potřebuješ armádu. Jestli selžeš tady, tak nemůžeš doufat v nic lepšího, než že budeš sedět do konce života zabeďněný ve Vysoké citadele za zvednutým padacím mostem.

Archie si nemyslel, že by to byla zase tak špatná vyhlídka. Zůstal by tam izolovaný, to ano, ale na to byl dávno zvyklý. A dařilo by se mu mnohem lépe než dosud, kdy se osamoceně potuloval po kraji. Alespoň by mu tam bylo teplo a žil by v bezpečí.

Přece nechceš promarnit svou ohromnou moc tím, že se budeš schovávat. Moc je určena k tomu, aby se jí užívalo.

Archie se domníval, že Kouli dominance kdysi někdo schoval do duté hory, netušil však proč. Skutečnost, že nikdy neslyšel o takové osobě ani o mocné kouli, nic neobjasňovala. Otázkou zůstávalo, zda by opravdu chtěl žít v tichu a zapomenutý, nebo by se mohl naopak stát žijící legendou.

Nikdy dřív se mu o podobném osudu ani nesnilo. Musel se starat hlavně o to, aby se vyhnul neustálým výpraskům. Dokázal by se vyrovnat s tím, že má k dispozici takovou moc a odmítne jí využít?

Archie znovu nabyl rozhodnost: pozvedl žerď s Kouli dominance a zamířil jí přímo na vůdce nemrtvých mobů. „Zničte toho nekromanta!“ vykřikl.

Zbývající ruditoví golemové se rázem obrátili, aby vykonali příkaz svého pána. Nevšimli si kostlivců, kteří po nich stále stříleli jeden šíp za druhým, a dusali přímo proti veliteli nemrtvých mobů.

Když si nekromant uvědomil, že ruditoví golemové míří právě na něho, máchl volnou rukou a přivolal k sobě pouštní zombie. Ty se odpoutaly od zničeného golema, z něhož zůstala jen hromádka žhnoucího kamení, a spěchaly, co mohly, na pomoc svému vůdci.

Kostlivci si naopak přestali všimnout ruditových golemů a illagerů a pochodovali přímo na Archieho. Tento zvrát ve vývoji bitvy ho překvapil, jako by se až do té chvíle cítil nedotknutelný. Přiletěl první šíp, který ho sice minul, nicméně zasvištěl tak těsně kolem, že se to Archiemu ani za mák nelíbilo.

Napadlo ho, že by se obrátil a utekl do pouště. Ruditoví golemové a přepadový oddíl illagerů si jistě dokážou poradit sami. Jakmile golemové zabijí nekromanta, nebude příliš složité zlikvidovat zbývající moby.

Ty jsi vůdce. Vůdcové z boje neutíkají.

Archie hlasitě zasténal. Koule dominance měla pravdu, to uznával, ale velmi určitě cítil, že by mu bylo mnohem lépe, kdyby žil jako zbabělec, než aby se stal mrtvým vůdcem.

Dokážeš porazit všechny nemrtvé, kteří se k tobě odváží přiblížit. Udělej to.

Archie upřel pohled na zářící kouli a uvědomil si, že skutečně takovou moc má. Panikařil, aniž k tomu měl důvod. Stačilo mu přece spolehnout se na sílu, kterou mu koule zprostředkuje.

Vysoko pozvedl žerd' a přál si, aby koule zničila všechny blížící se nemrtvé moby.

Trochu se obával, že vliv koule nedosáhne na kostlivce dřív, než se stihnou přiblížit na dostřel luků. Jedna věc byla likvidovat pouštní zombie před bránou do duté hory – s těmi koule zatočila dřív, než se mohly dostat k Archiemu a reálně ho ohrozit. Avšak svede porazit kostlivce dřív, než pokročí tak blízko, aby ho mohli ostřelovat šípy?

Neměl nejmenší důvod k obavám. Pokud šlo o všemožné úkoly, koule ještě ani jednou neselhala a nejinak tomu bylo i teď. V úžasné rychlém sledu z ní šlehalý jeden po druhém mocné záblesky a neomylně spalovaly kostlivce, kteří došli nejbliž a chystali se vyslat šíp. Na místa, kde ještě před okamžikem stáli kostliví lučištníci, s chřestěním padaly jejich zbraně a za nimi se spalovaly rozházené šípy.

Archie si dovilil drobné vítězné zajuchání. Možná to nebyl zrovna takový projev, jaký by se dal čekat od silného a sebevědomého vojevůdce, ale to mu bylo jedno. Naplňovalo ho tak velké rozechvění a vzrušení, že oslavný pokřik nedokázal zadržet.

Nekromant našťěstí neměl odpovídající prostředky, jimiž by ničil ruditové golemy. Kolem něho se sice seběhly pouštní zombie, ale nepoměrně větší golemové je pilně rozšlapávali na kaši. Archie dobře viděl, jak se jeden z golemů prodral mezi zombie a ruditovou pěstí praštil nekromanta přímo do obličeje. Nekromant zakolísal a klopytal zpět, tak silný to byl úder.

Mezitím se k Archiemu blížili stále noví kostlivci. Jednali očividně podle posledního rozkazu, jaký od nekromanta dostali a který zřejmě zněl ve smyslu „zabijte tu osobu, co nosí na tyči zářivou kouli“. Očividně jim naprosto scházel pud sebezáchovy. Zkrátka tupě maširovali proti němu a z koule práskaly nové a nové zášlehy a kosily je.

V té chvíli přestala tlupa illagerů bojovat. Ti, kteří ještě stáli na nohou, ošetřovali zraněné přátele a hledali způsoby, jak by jim pomohli. Když na ně neútočili nemrtví mobové, byl čas poodnášet do bezpečí zraněné, kteří se ještě mohli zotavit. Pak illagerové vyčkávali, připravení znovu se vrhnout do bitky, kdyby snad jejich zachránce nedokázal nepřátele zvládnout sám.

Druhý z ruditových golemů zahynul pod záplavou pouštních zombie. Na novou ztrátu Archie reagoval zklamaným zasténáním. Ovšem jak se mobové začali hrnout k padlému golemovi, otevřela se tím mezera v hustém šiku, který zformovaly před svým vůdcem. Dva ze zbývajících ruditových golemů se do ní vrhli a začali pěstmi bušit do nekromanta, takže létal mezi nimi jako boxovací pytel.

V několika okamžicích se nekromant sesypal na písek jako hromádka zlámaných kostí.

Bezprostředně nato zbylí nemrtví mobové ztratili schopnost se sjednotit. Zombie se sice dál snažily útočit na golemy, ale kostlivci usoudili, že pro ně bude lépe, když se budou držet dál od Archieho a jeho koule, která je ničila s omračující účinností.

Archie, bezpečně chráněný Koulí dominance vznášející se na konci žerdi, vykročil k ruditovým golemům. Koule vzápětí zničila všechny zombie, které se ukázaly jako příliš tupé a nepřestaly útočit ani ve chvíli, kdy se jejich spolubojovníci začali měnit v hromádky popela. Nakonec stáli vedle

Archieho tři ruditoví golemové, stále silní a víceméně nepoškození. Zbylí tři leželi na písku jako nehybné hromádky vychládajícího kamení.

Někteří z nemrtvých mobů se vydali proti pozůstatkům přepadového oddílu illagerů, ale šli každý po svém, ne jako organizovaná jednotka. Tak je illagerové likvidovali jednoho po druhém, sotva se jim přiblížili na dosah. Zatím Archie záblesky z koule ničil poslední moby, kteří se k němu přiblížili, takže zanedlouho na celé planině nezbýval jediný bojeschopný nemrtvý.

Potom se dostavil velitel oddílu illagerů, aby se zachránci představil. Archie nechal Kouli dominance zmatnět do obvyklého vzhledu, aby si přicházející illager nemusel clonit oči dlaní. Když vůdce skupiny spustil ruku z obličejů, Archie ho okamžitě poznal: Thord. Mág na něho civěl, jako by ho zrovna viděl vstát z mrtvých.

„Archie?“ vykřikl Thord užasle. „Jsi to ty?“

Přeložil Jan Mrlík